

EMBEREK.

Nem, nem, nincsenek gonosz emberek!
Disznó a sárban azért hempereg,
Mert jónak érzi.
Ember azért jár szennyes utakat,
Mert az öszlönnek húsába szakadt
Tövise vérzi.

Mindig a jó, a szép után lohol,
Akkor is, mikor sirva fuldokol
Hináros árban.
Facsarja szívét a fehér Örök,
Akkor is, mikor rekedten röhög
Vad bacchanálban.

Bús szívének igazság kellene,
De el nem bírja bedagadt szeme,
Földes vakondnak.
Erényre solymász, és a bűnbe lép:
Gáncs és tőr neki a rút és a szép,
Szegény bolondnak.

A lompos földön nem leli helyét,
És ismeretlen neki az elég,
Csak menne, törne,
Míg falba zúzza lüktető fejét,
És marcangolja önnön kebelét
Vak vágya körme.

A tűzbe nyújtja gémbert ujjait,
És bosszús jajja nem fogyatkozik,
Hogy imhol: éget!
Lustán kifújja Krisztus mécsesét,
Aztán sítatja, mint távol mesét,
A fényességet.

Minden léptén csak bajt és jajt csinál,
Aztán duzzogni a sarokba áll,
Vagy dül jajongva.
Nem, nem, nincsenek gonosz emberek:
Az ember, mint a kényes kisgyerek,
Csak oktalanka!